



«Διευθυνταὶ ΚΟΡΗΔΙΑ Λ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ καὶ ΕΜ. Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ»

«Οὐ παύσομαι τὰς λάριτας  
τὰς Μοίσαις συγχαταμηνύς,  
ηδίστατα σεντρίαν.»  
Εὑρ. Ἐρ. Ματ. Στ. 673 – 5

κυρίας τῆς γυναικὸς δράσεως συμβολίζεται ἐν αὐτῇ. Ή γυνὴ παρὰ τὴν ἐστίαν! . . . οἵα μεγάλη καὶ εὐεργετικὴ καίτοι σεμνῶς ὑπολανθόνουσα δύναμις! . . . Όποιον σεπτὸν κράτος τῆς λευχεῖμονος καὶ ἀσπίδου γυναικείας ψυχῆς τῆς ὑποδαιλιζούσης τὸ θεῖον πῦρ τῆς οἰκογενειακῆς πίστεως καὶ τῶν ἀγνῶν αἰσθημάτων! . . . Δὲν δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ή ἀδελφὴν αὗτη τοῦ Διός, — καθ' ὅτι δὲν ἡδύνατο νὰ ἥ σύζυγος αὐτοῦ, — καίτοι ή δλιγάτερον περιφαγῆς, εἶναι δύμως ή ἐνδοξοτάτην τῶν θεαινῶν τοῦ Ὄλύμπου; . . .

## Ο ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΕΝ ΤΗΣ ΕΔΔΗΝΙΚΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ

Διάλεξις

ἐν τῷ ἐν Μακροχώρῳ συλλόγῳ  
“Απόστολος Παῦλος»

(Συνέχεια ἀπὸ τοῦ δριθ. 13)

Διὸ παρίσταται λευχεῖμινων καὶ πεπλοφόρος πάντοτε ή παρθένος θεά, ή Παναγία τῆς ἀρχαίας μυθολογίας, ὑπολανθάνει δὲ ὁ βίος της δόλος παρερχόμενος ἀνευ οἰουδίποτε ἐπεισοδίου χωρὶς νὰ γίνηται πολὺς λόγος αὐτῆς ἐν τῇ μυθολογίᾳ, ὑπεμφαίνων διὰ τούτου τὸ ὑπολανθάνον καὶ μετριόφρον καὶ τὸν ἐσωτερικὸν οἰκογενειακὸν βίον τῆς ἀγαθῆς καὶ σεμνῆς οἰκοδεσποίνης, πτις εἰς οὐδὲν ἀναμιγνύεται εἰς τὰ ἔκτος τοῦ οἴκου αὐτῆς. Ως βλέπετε, εὐρυτάτη ἐννοια περὶ τοῦ γυναικείου προορισμοῦ καὶ τῆς

Σύζυγος ἐπίσιμης τοῦ Διός, ἐξ ἥς ἐγεννήθη ἡ τριάς τῶν Ὡρῶν, εἶναι ή αὔστηρα καὶ λευκόπεπλος Θέμις, ή θεὰ τῆς δικαιοσύνης, ή κρατοῦσα πλάστιγγα ἀνὰ χεῖρας, ἐψήνεται τὰς πράξεις καὶ σκέψεις τῶν μερόπων θυντῶν.

Ταύτης καὶ τοῦ Διός, τῆς θείας δηλονότι ἀγαθότητος καὶ τῆς ἐπιγείου δικαιοσύνης, θυγατέρες εἶναι αἱ τρεῖς Ὡραὶ, Εὐνόμια, Εἰρήνη, Δίκη, θεαίτῶν ὠρῶν τῆς ἡμέρας, διδοῦσαι καὶ μαλακαίποδες ὦραι λέγονται, τούτεστι ταχέως καὶ ἀνελασθήτως περῶσαι,

ΚΥΨΕΛΗ

ξῆτα δὲ καὶ τῆς ἑναλλαγῆς τῶν ὄρῶν τοῦ ἔτους καὶ, κατὰ συνειδούμόν, τῆς ὀλβίας καὶ εὐημέρου ἀπολινύσεως τῶν ἀγαθῶν αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐν ταῖς εὐνομουμένας κοινωνίαις, ἐνθα εἰρήνη καὶ δικαιοσύνη ἐπικρατεῖ. Δέον δύμως νὰ παρατηρήσωμεν τὸ ἔξης ἐν τῷ συμβολισμῷ τῆς Θέμιδος ὡς θεᾶς τῆς δικαιοσύνης. "Οτι, δῆλαδὴ, ζυγίζει αὗτη ἐπὶ τῆς πλάστιγγος αὐτῆς τὰς νομίμους ἢ ἀνόμους τῶν ἀνθρώπων πρόξεις, ἀλλ' οὐδέποτε τιμωρεῖ ἢ ἀνταμείβει αὐτοὺς, διοτι ἐκτελεστικὴ νομικὴ δύναμις δὲν ἀποδίδεται εἰς τὴν γυναικείαν αὐτῆς ὑπόστασιν, ἐπιχυλαχθεῖσα ὅλη εἰς τὸν εὐρυάνακτα Δία καὶ τοὺς θεοὺς τοῦ Ἀδου. Μεθ' ὅσα καὶ ἀν εἴπωσιν οἱ συνιγρούντες περὶ τοῦ ἔναντιού, ἢ ἀνθρωπότης φέρετε ἀπέκλεισε τὴν γυναικὴν ἀπὸ τοῦ νομικοῦ σταδίου διὰ λόγους φυσικούς ἀλλὰ περὶ τούτων καὶ ἀλλοτε πολλάκις εἴπομεν ἐν τῇ **Βοσπορίδι**.

Ἐλθωμέν εἰς ἀλλας διὰ τοῦ γυναικείου γένους ὑποτυπουμένας θεάς, τὰς χαριτορύτους Μούσας, θεὰς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μηνούσιν, ἥτοι τῆς ἐκλάμψεως τῆς θείας χάριτος καὶ σοφίας καὶ τῆς ἀνθρωπίνης διανοτικῆς δυνάμεως. Δὲν θὰ μακρηγορώσωμεν περὶ αὐτῶν, αἴτινες δὲλλας τε γνωστόταται εἰσιν· εἰς τὸ ἔξωχος αὐτὰς φιλοῦν ἀκροατηριόν μου, ἀλλὰ τὰ σπουδαιότατα μόνον τῶν κατ' αὐτὰς θὰ τονίσωμεν. Ἐκπροσωποῦσαι τὰς ἐπιστήμας, τὰς ὁραίας τέχνας καὶ τὴν φιλολογίαν ἐν τῇ γυναικείᾳ ὑποκειμενικότητι, ἥτοι τὴν ὑπερτάτην πνευματικὴν ἀνάπτυξιν συνδεδυασμένην μετ' ἔξοχου ἀλλ' οὐχὶ σεμνοτύφου, σεμνότητος καὶ δυνῆς ἀφελείας ἐν τῷ προσώπῳ τῆς γυναικός, ὑποδηλοῦσι μεγάλην βλέψιν τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ νοὸς πρὸς τὴν τελείτητα τῆς γυναικείας μορφώσεως. Ἄρα, καλλίκομοι, δαψινοτεφεῖς ἢ ἀνθοστόλιστοι καὶ καλλικέλαδοι θεάι, ἀπετύπωσαν καὶ δὲν ἐπαυσαν ἀποτυποῦσαι καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας τὸν ἴδανικὸν τύπον τῆς διανοτικῆς ὑπερόχου καὶ ἔξωχος μεμορφωμένης

γυναικός, ἥτις διὰ τοῦ πλουσίου αὐτῆς νοὸς καὶ τῆς χαριέσσης στωματικῆς ἐμπνέει τοὺς καλλιτέχνας καὶ ποιητὰς καὶ ἀναζωπυροῦ ἥθικῶς καὶ πνευματικῶς τοὺς μεγάλους ἄνδρας. Τίς ηδὲ τολμᾶ νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ Ἑλλ. ἀρχαιότης περιεφρόνησε καὶ ἐξουθενῶσεν οὐχὶ τὰ ἄτομα τῶν κοινῶν γυναικῶν τῆς ἐποχῆς της, ἀλλ' αὐτὴν ἰδέαν τῆς γυναικός; Άι μεγαλοφυεῖς αὖται παρθένοι ἀπετέλουν χορὸν ψάλλοντα ἐπὶ τοῦ Ἑλικώνος καθαρῶς ἀγροτικὸν τὸ πρῶτον, καὶ συμβολίζοντα ἐν ἀρχῇ αὐτᾶς τὰς στοιχειώδεις τέχνας τοῦ πολιτισμοῦ· ἢ Θάλεια ἥτοι λ. χ. θεὰ τῆς Γεωργίας, ή δὲ Μέλαπομένη τῆς ὠδῆς, ὡς καὶ τὰ δύναμata δηλοῦσι· κατόπιν δὲ τῶν Βακχικῶν ἐορτῶν, αἴτινες ἥσαν τὸ πρῶτον ἀγροτικά, ἀπεδόθη εἰς μὲν τὴν πρώτην ἢ κωμῳδία (ἕξ οὖν καὶ Θαλία ἥρξατο συμμάνουσα τὴν φαινόνταν ἐορτήν,) εἰς δὲ τὴν ἀλλην ἢ σοφαρὰ καὶ φόνική (διὰ τὴν ὑπαρξίαν τῶν χορικῶν ἐν αὐτῇ) τραγῳδία. Ἀλλὰ μὴ ἀπομονῶμεν παρ' αὐτὰς καὶ τὸν Μουσηγέτην Ἀπόλλωνα, τὸν χρυσοῦν αὐτῶν ἀδελφόν, τὸν θεὸν τοῦ φωτὸς καὶ τῆς ἐπιστήμης ἴδια. Εἰς αὐτὸν οἱ ἀρχαῖοι ἀπέδωκαν πλείστας ὅσας ἵδιότητας τοῦ οὐχὶ ἀρχεγόνου, ἀλλ' ἀκμαίου πολιτισμοῦ, τάξιντες δὲ αὐτὸν παρ' αὐτὰς Μουσηγέτην, τούτεστιν, ἀγοντα καὶ ιθύνοντα τοὺς χορούς των καὶ πρωτεύοντα ἐν αὐτοῖς, ἐδήλωσαν τὴν μεγάλην ἴδεαν, διὸ ή γυνὴ δύναται νὰ ἥ μεγαλοφυῆς καὶ σοφῆς καὶ ἐμπνευσμένη, πλὴν οὐδέποτε πρωτεύει, ἀλλ' ἐπεται πάντοτε τοῦ ἀνδρὸς ἐν τῇ ἔξελίξει τῆς ἐπιστήμης καὶ φιλοσοφίας, δύναται νὰ ἥ μονδα, ἀλλ' οὐχὶ καὶ μουσηγέτις. Εἰς τὸν ἀνδρα δὲ ἴδιας, εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ἀνήκει νὲ ἐφεύρετις τῆς λύρας καὶ τὸ πυρόλον φῶς τῆς δημιουργικῆς ἐπιστήμης καὶ φιλολογίας, ὡς ἐπίσης καὶ ή ιατρική, ἥτις οὐδόλως ἀπεδόθη εἰς τὰς Μούσας, ἀλλὰ συνεκεντρώθη εἰς τὸν Παιᾶνα Ἀπόλλωνα καὶ τὸν μίλον του Ἀσκληπιον.

Παρὰ τὰς Μούσας τὰς ἀγλαὰς δέον ἀναποσπάστως νὰ τεθῶσιν αἱ ἄγναι Χάριτες,

αἱ ἑκπροσωποῦσαι ἱδιαζόντως τὴν γυναικείαν χάριν, ἥτοι τὴν ἔξαισιν ἀρμονίαν τοῦ φυσικοῦ καὶ ἥθικοῦ καὶ ἀποτελοῦσαι τὸ ἀδιάγνωστον ἐκεῖνο καὶ μέγα θέλγητρον, ὅπερ ἀναποσπάστως πρέπει νὰ κατέχῃ ἢ ἀρτίως ἀνεπτυγμένη γυνή, ἵνα μὴ ἥ σχολαστική τις μόνον ἱέρεια τῶν γραμμάτων. «**Οὐ παύσομι τὰς Χάριτας τὰς Μούσαις συγκαταγγίγνυς. ἡδίσταν συζυγίαν**, λέγει ὁ Εὔριπίδης ἐν ἀλισμονήτω στίχῳ οὐ, δὸν δέον νὰ ἔχῃ ὡς ἔμβλημα πᾶσα γυνή. Ἐν αὐτῇ δὲν πρέπει νὰ ἥ αρχη μεμονωμένη οὔτε ἡ Μούσα ἀνευ τῆς Χάριτος οὔτε ἡ Χάρις ἀνευ τῆς Μούσης.

Ἡκολούθει δὲ ἡ εὐδύγιστος αὗτη τριάς τὴν Ἀφροδίτην σχηματίζουσαν τὸ ἐπιτελεῖον αὐτῆς, εἰς ἔνδειξην ὅτι τέλειον κάλλος εἶναι μόνον τὸ συνοδευόμενον ὑπὸ τῆς μυστριώδους ἐκείνης καὶ ἀγνῆς μαγείας, πειτες καλεῖται φυσική καὶ ἥθική χάρις. Ποραδείπουσα χάριν συντομίας ἵν' ἀναφέρω πολλὰ περὶ τῆς αἰώνιως θρηνούσης τὴν θυγατέρα της Δάμηπτρος, ἥτις συμβολοποιεῖ πρὸς τοῖς ἀλλοῖς καὶ τὴν ἀσθεστὸν μητρικὴν στοργήν, ἐρχομαι εἰς τὸ τελικὸν συμπέρασμα τῆς πραγματείας, διὸ ηις καίτοι βαρύνασα τὸ ἀκροατήριόν μου, δὲν εἴπον δῆμως καὶ πάντα δσα πίθελου, διότι τόσον εύρὺς εἶναι τῆς ἀρχαίας ποιήσεως δ λειμών, δστε δύναται τις νὰ δρέψῃ ἀπ' αὐτοῦ πελαρφίας ἀνθοδέσμας, πραγματικὰς πυραμίδας δλας ἀνθέων. Ἀλλ' ἀπέχομαι.

Ἐκτὸς τῶν ἀπ' εὐθείας συμβολίζομένων ἱδιοτήτων ἢ Ἑλληνικὴ μυθολογία ἀπέδωκεν εἰς τὸν γυναικείον χαρακτῆρα καὶ ἀγαθούς καὶ κακούς ἐμβληματισμοὺς θέλουσα οὔτω νὰ καταδεῖξῃ ὅτι καὶ τὰ ὑψιστα ἀγαθὰ καὶ τὰ ὑψιστα κακὰ ἀπὸ τῆς γυναικός προέρχονται. Οὕτως αἱ Ἐριννεῖς καὶ η Νέμεσις συμβολίζουσαι τὰς σκληρὰς τοῦ συνειδότος τύψεις, ἢ Σκύλλα, ἢ Χάρις δις, ἢ Κίρκη, αἱ Ἄρπυιαι, ἢ Ἐρις, ἢ Κακία, δηλοῦσι τὸ ἐν. "Ἡ εὐεργετικὴ Γεωργία ητοι ἢ Δημήτηρ, η Περσεφόνη ἢ συμβολίζουσα τὴν Ἀθανασίαν

ἐν τῷ θανάτῳ, ἢ Ἀλήθεια, ἢ Ἀριμονία, ἢ Τιμῆ, ἢ Ἀρετή, ἢ Εύσέβεια, ἢ Ἐλπίς, καὶ πολλαὶ ἄλλαι ποιητικῶτεραι, ἢ Χλωρίς, ἢ Πομόνη, ἢ Ἄρις ἢ Ἅρως, αἱ Ναϊάδες αἱ Ὁκεανίδες δηλοῦσι τὸ ἔτερον, ἀποδίδουσαι, διτι ὀραιών καὶ ποιητικὸν εἰς τὸ γυναικεῖον γένος.

Μὴ λοιπὸν εἰπωμέν ποτε ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἐλληνες δὲν ἔσεβάσθησαν καὶ δὲν ἔξιδανίκευσαν τὴν γυναικήν, ἀφ' οὐ τόσον ὑψηλᾶς ἔννοιας συνέλαβον δι' αὐτήν. Λιὸς τόσον εὔασθητος καὶ ποιητικός, λιὸς ἴπποτακὸς ἐκ φύσεως καὶ τὴν ὑψηστην ἔχων ἀντίληψιν τοῦ ἀγνοού καὶ ὀραίου, δηδίνατον ἥτο νὰ παραγωρίσῃ τόσῳ τὴν ἥθικὴν σημασίαν τοῦ αἰδημονος καὶ ἀδροῦ του ἥμισεως.

Ἀλλ' αν ἡ γυνὴ φαίνεται κατέχουσα παρ' αὐτοῖς κατωτέραν θέσιν, αν περὶ αὐτῆς γίνεται παρὰ τοῖς φιλοσόφοις καὶ ποιηταῖς οὐχὶ πάντοτε εὐθημος ὀργος, τοῦτο συμβαίνει, διότι ή γυνὴ παρ' αὐτοῖς στεφουμένη τὸ πλεῖστον μορφώσεως, δὲν τὸ συνήθως ἀξία ἔατης καὶ τοῦ ἀξιώματός της· τοῦτο δὲ διότι σκεφθῆτε πόσοι αἰῶνες μᾶς χωρίζουσιν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

(*Επεται τὸ τέλος*)

**ΚΟΡΗΑΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΑΤΟΥ**

## ΔΩΡΕΑ Δ. ΣΩΦΡΟΝΙΑΔΟΥ

Τὸ γραφεῖον τῆς «Βοσποριδίως» ηγετύητε κατ' αὐτὰς νὰ κασμηθῇ ὑπὸ κασμημάτου οὐ μόνον ἔξσχως ὀραίους, ἀλλὰ καὶ ἔξσχως πρασιλοῦς, οὐ μήν ἀλλὰ καὶ ἀποτελοῦστος κειμήλιον ἀληθίες διὰ τὴν ἥθικὴν αὐτοῦ ἀξιῶν. Εἰναι τοῦτο ἡ καλλιτεχνικωτάτη καὶ ὑπὸ λαμπρῶσι καὶ πολυτελεῖσι πλαισίου περιστερφύμην εἰκὼν τῆς Α. Π. τοῦ σεπτεμβρίου της Δ. Σωφρονιάδου, αἱ Ιωακείμ τοῦ Γ'. δωρηθεῖσα εἰς τὴν «Βοσπορίδα» πάνυ εὐγενῶς ὑπέτοῦ διακεριμένου δημοσιογράφου, Δ. Σωφρονιάδου, δστις, ὡς γνωστόν, εἰς πᾶν σχεδὸν παρ' ἡμίν κέντρον τῶν γραμμάτων ἐδωρήσατο ἄχρις ὥρας αὐτήν. Ἐπι τῆς ἀρχοράτρου δωρεῇ ἐκφράζομεν δημοσίᾳ τῷ εὐγενεῖ δωρητῇ Χ. Δ. Σωφρονιάδῃ τὰς ἐνθεμοτάτας εὐχαριστίας μας.



μού φέρεται δικτύος· ε τὰ μάτια μου,· ε τὸ δρόμο τῆς ζωῆς μου παρθένα δεκαπάτα χρονών·· τάχι· ἀνθρωπος τὰ ηγαντα·  
ἡ τὰ ηγαντα η Περτάμαρρη, τεραπέδη πηγαπανόλη,  
ε' ηλιθούς τὸν κόσμο δινούσιον· τὸν ὑπεράργη καὶ τὰ φύρη,  
πᾶς λόγιται τάστρι φεύγοντας μέσον· ε τονταροῦ τὰ πλάτη  
καὶ ἀπὸ τὸν πλανάρη πάντας φεύγει καὶ πᾶς· σεβόνται··  
Τί θυσαρ,· Κελένη; λέτε μας,· ἀγρή μορφά του Πίρδουν··  
γὰν πές μας πᾶς εὐρέθηκες ἐδῶ· ε' αὐτὸν τὸν κόσμο·  
καὶ τάχι τῆσθαι ἀνθρωπος, γὰν διμορφη Νεράΐδη,

*Νεράΐδη πόλη Γατιναία καὶ ἀπὸ τὴν χρονή της λέμην·  
καὶ ἥρθες τὰ δεῖξης, τί θὰ "πῆ μορφή καὶ τοσιμάδα  
καὶ φροτιμάδα κοριτσοῦ καὶ τοικονυρουσίη,*

*χωρὶς ψογάδι κοπελὰ καὶ μὲν ἄτις ἀθώστη,  
Ελληνοτόλη καθαρής καὶ λωγραφία μοράτη;*

*Εἰ ἦσαρ ἀνθρωπος, γλατί πάνω ε' τὴν δροσιά σου,  
πάνω ε' αὐτὰ τὰ κάλλη σου, ε' τὰς τάσσες ἀρετές σου  
μᾶς ἀφορεῖ τὸν γρύπορα· ε' τῆς λέπτης τὰ σκοτάδα;  
ἀγράν μάτι βάσκαντο, κακό, σοῦ βάσκαντε τὰ κάλλη.*

*πέτε το, τὰ τὸν καταραστῶν! γὰν τὰ ξεθῆ ε' τὸ Χῖμα,  
καθὼς επολαζεῖ τὴν κερή, σῶν τὸν φυτάσιν ἀγέρας!*

*καὶ ἄν λέρι μότης σούναμε, τὰ ξεραθῆ ὡς τὸν τῶμο!  
πότιοι τὰ δερνοιν τὸν κορμοῦ ποὺ κρατας τέτοδο λέρα; . . .*

*— Δὲν ηγαντα μάτι βάσκανο μηδὲ μοῦ κάραν μάτια,  
μόιοι εἴροι ὁ ζάρος ὁ σπληγές ὁ μορφοκονηγάρης,*

*ποῦ κυνηγάεις τὰς ἔμοξεις, τὰ φρόνιμα κορίτσια  
καὶ ἔρχεται ἔξαργα, κρυφά τὴν ἐμμορφὴν τὴν ἀρπάζη,*

*καὶ ἀφίστηται μανας ἀγκαλῆται σὲρην καὶ στερημέτρη!*

*καὶ οὐντει τὸ χαμόγελο· ε' τὰ χειλη τὸν πατέρα!  
Θαυμάτεται μάτια ἀδελφῶν ἀπὸ τὰ μαῆρα δάκρυα!*

*καὶ φέρει ἀρατεναγμός· ε' τὸ στρέγεντον τὸ στήμα!*

*αὐτὸς, αὐτὸς μὲν φθόνευε καὶ μὲν ἄπραξία· ἀπὸ τον κόσμοι  
— Ἀχ ποιδες ἔχει ἀσημόβολο, σπαθὶ μαλαματέργο,*

*τὰ σπάσῃ χέρι ἀσπλατχο, τὸν χάρον τὸν έγραδι  
ποῦ σφάζει τέτολες κοπελές, τέτοιες μορφὰς καὶ χάρες*

*καὶ ρίχτει τόσον ἀσπλατχο τέτοια κορμὰ· ε' τὸ Χῖμα!*

*Πάδις τραγαν τῆματα σύγερο τὰ φτιάσων ἀστροπελέκι,*

*τὰ τὸ πιτάλων ἀπὸ ψιλᾶ· ε' τὸν χάρον τὸν κεφάλι,*

*τὴν ἀρθίλη πάτρα η ἐμμορφὴ τὰ πάτρα τὰ ζυγία τὰ ημάτια!*

### Χρονόστοις Χαρέσημος

Ἐγγραφον κατὰ Ιούνιον τοῦ 1902.

**Αγγείασης τῆς α' ἑξαμηνέας τοῦ τρέχοντος τεττάρτου ἑτούς τῆς «ΒΟΣΠΟΡΙΔΟΣ» παρακαλούμεν πάντας τοὺς ἐν ταξι ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἑξατερικῷ συνδρομήτας τοὺς καθυταρεοῦντας ἄχρις ὥρας τὰς συνδρομάς των ὅπως σπεύσαστε νάμας τὰς ἀποστέλωσαν.**

λιος καὶ Ρακίνας καὶ Βολταῖρος παρὰ Γάλλοις· ὁ Δάστης καὶ Πετράρχης καὶ Ρεφεντήλος παρ' Ἰταλοῖς· ὁ Γκαλίτε καὶ Σχίλλερ καὶ Χάντια παρὰ Γερμανοῖς· ὁ Καλδερών δελλά Βάρκα καὶ Μιχαήλ Κερβάντης παρ' Ισπανοῖς καὶ ἄλλοι παρ' ἄλλοις θάλασσαν ίξων Πανθέου, οὗ τὴν εἰσόδου κατέκτηταν διὰ τῶν ίδίων καλλιτεχνημάτων; Καὶ τὶς ἔσται δοκιμασίες τῶν αὐτοὺς ζητώντων τὰς ονόματα αὐτῶν ἀπὸ τῆς Αθηνασίας;

Εἶναι ἀληθές διότι η ἀνθρωπότης εἰς πολλοὺς τῶν ἐνδόξων αὐτῆς οἰωνών προσηνέθη, ὡς μητριά μετὰ σκληρότερος, ἐν οἷς τὸν βιρέν καὶ δυσφόροτον ήγων! Λύνοντα τοῦ βίου χρήματα εἶται ἀλλά· εἴτε εἰναὶ ἀληθές, διότι, ἀφ' οὐ νῦντος ἔξελιπον τῆς σκηνῆς τῆς ζωῆς καὶ εἰς τὸν ζωφερὸν τοῦ τάφου χρυσὸν κατέβινταν, η αὐτὴ ἀνθρωπότης ἔστρεψεν ἀλλογοῦν καὶ ὀπικρύσαν τὸ οὔπιο καὶ οὐδέδηλας ἔφεστο τῶν ἀειθάλων ατεφάνων, ὅσοι ὠριζονταν καὶ ἔδει νά κοσμοῦνται τὸ θεῖον μέτωπον τῆς μεγαλοφύρως. "Αληθῶς φάστε εὑρέθησαν οἱ οἰνηταὶ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ σεμνοῦ, καὶ η ἀνθρωπότης ἀπέτισε μετὰ τόκων, — ὄμολογητέον καὶ τοῦτο, — πολλάκις ὑπερβολικῶν τὸν ὄφειλόνεν εἰς τὰ προνομιοῦχα τέκνα αὐτῆς θαυμάσιμόν. Καὶ εἴναι μὲν ἀναντίρρητον διότι ὁ Σωκράτης ἔπιε τὸ κάνειον, διότι δ εὔεργετήσας τὸ ἀνθρώπινον γένος Τιτάνη Προμηθεύς προσεπατταλεύθη ἀνηλεῶς ἐπὶ τοῦ Καικάσου, διότι δ Χριστοφόρος Κολόμβος καὶ ὁ Γαλιλαῖος Γαλιλέη ἀπέθανον οἰκτρῶς ἐν φυλακαῖς καὶ ἄλλαι μυριάδες γνωστῶν καὶ ἀγνωστῶν τῆς ἀνθρωπότητος εὑρέγετῶν ἐτελεύτησαν τὸν βίον κακῶς, πεσόντες θύματα τῆς ἔχυτων εἰμαρμένης ἀτυχῆ, προσενεχθέντας ἡδίστη βορά εἰς τὴν ἀγνωμούνην τῶν ἀνθρώπων· ἀλλά ἀπαντες οὕτως η ἀλλαζεῖν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ηττούν, θάττον τὸ βραχύτερον ἀπειζημιώθησαν ἵκανως ὑπὲρ τῶν παθητάτων αὐτῶν, ἀπολαύσαντες τῆς ἀθηνασίας καὶ τῆς μετά θάνατον ὑστεροφημίας. "Ολίγοι, καὶ οὗτοι ισως οὐχὶ πάντα διόικως, παρενθήσαν ἐπὶ τινας γερόντων η ἐλησμονήθησαν ἐξ ὀλοκλήρου νά τοποθετηθῶσιν τῷ Πανθέῳ τῆς Αθηνασίας, ἐλάχιστοι δὲ μόνον ὑπολείπονται οἱ οὗτοι τοῖς ιστορίας ἀδικηθέντες, οἵσις βιβλίων καταλεκτέος καὶ ὁ ἐπινόητας τῶν ηδύτων καὶ ηδύτην τοῦ μικροῦ ἔρημίου, ἢνδρωθέντος μόνου καὶ ἐν μεγίστῃ ἐρημίᾳ ἀνθρώπων, ἐστερημένου τῶν πάντων καὶ πάντα τὰ εἰς συντήρησιν τῆς ἔκτυπος μέτα τοῦ μικροῦ ἔρημίου, ἢνδρωθέντος μόνου καὶ ἐν μεγίστῃ ἐρημίᾳ ἀνθρώπων, οἵσις βιβλίων τοῦ μικροῦ ἔρημίου, τοῦ πατέγνωστον Ρεβγιανόν τοῦ μικροῦ Κρούσον. "Αληθῶς, τὶς ἀγνοεῖ τὰς περιπετείας τοῦ ηρωικοῦ τούτου, τὶς δὲν συνεινήθη κατὰ τὴν παιδικήν αὐτοῦ ἡλικίαν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν συγκινητικῶν σελίδῶν τοῦ μικροῦ ἔρημίου, ἃνδρωθέντος μόνου καὶ ἐν μεγίστῃ ἐρημίᾳ ἀνθρώπων, εἰς τὴν πατέγνωστην Ρεβγιανήν τοῦ μικροῦ Κρούσον, τὸν πατέγνωστον Ρεβγιανόν τοῦ μικροῦ Κρούσον. "Αληθῶς, τὶς δὲν μετρεῖται ἐκ τοῦ ποσοῦ, ἀλλά ἐκ τοῦ ποιοῦ.

Τῷ δύντι, μεταξύ τῶν μικρὰ μέν, μεγάλις διαμέριμνα εὑρέσιμα καταλεκτέοντα συγγράμματα κατέχοντας συγγράφεις καταλεκτέος καὶ διανοητέος οἱ Αανιπλῆ Φόπις, ἀγγοίς καταγωγῆς γαλλικῆς, συγγράψεις μικρόν μὲν τὸν σγκον, πλὴν πολύτερον τὴν βιβλίον, τὸν πατέγνωστον Ρεβγιανόν ποιητήν, ποιητής τοῦ Ομηρος, ἐπειρος. "Η ἀξία, η ἀληθῶς ἀξία δὲν μετρεῖται ἐκ τοῦ ποσοῦ, ἀλλά ἐκ τοῦ ποιοῦ.

τρυπερά καὶ ἀπειρος νεότης ἐκ τοῦ μικροῦ τούτου ουγγραμμάτιον, περιέχοντος τοσαύτην πληθύν τις διδαγμάτων, δια διτζερῶς εὑρίσκει τις ἐν πολυτόμοις συγγραφέσι; Τὰ μαθήματα τῆς πραγματογνωσίας ἴδια εἶναι ἀπειρος καὶ ἴδιαίτατα τὴς τὸν Θεόν ἀκράδαντος πίστις τοῦ εὐσεβοῦς συγγραφέως, μεταδιδομένη καὶ διοχετευμένη ἀνεπισθήτως καὶ καταληλώς εἰς τὴν καρδίαν ἡμῶν, κρατύει καὶ στηρίζει τὰ κατὰ τὸν βίον κλενούμενα καὶ παραπαλοντα βίματα ἡμῶν οὐ μόνον ὅτε διενύμεν ἀμέριμνοι τὴν περίοδον τῆς παιδικῆς ἡμῶν ζωῆς, ἀλλὰ διατηρεῖται ἔναυλος ἥτις καὶ μέχρι βαθυτάτου γήρας. “Ω! αἱ ἐντυπώσεις τῆς παιδικῆς ηλικίας ἀνεξαίρετες χαράσσονται εἰς τὴν μνήμην καὶ ἀναποσπάτως ἔκολουθοῦσιν ἡμᾶς μέχρι καὶ τοῦ τάφου! Πότην προσοχὴ ἀπαιτεῖται ἵνα αἱ ἐντυπώσεις τῶν μικρῶν χρόνων ὁσιν ὁδυνατὸν ἔγαθι καὶ καλέσῃ! ..”Ἐπὶ τοῦ λευκοῦ καὶ ἀκηλιδώτου χάρτου τῆς ζωῆς τῆς ἄγνης καὶ ς ς ς ονταντον να γραφώνται παρέγγειν τὴν καρδίαν μου ἐλαφροτέραν, τοὺς πόνους μου ἔττον δριμεῖς, καὶ τολμῶ να τοι ἀφηγηθῶ. “Οταν ἡμην εἰς τὴν φαιδρὰν ἔκεινην τοῦ βίου ἐποχῆν, θην ἡ μοιρα μου ἔθεται, καθ' ἣς αἱ ὦραι φεύγουσι ταχύτεραι ἀνέμου καὶ ἐπανέρχονται χρυσαὶ καὶ ζῷμεν εὐτυχεῖς ὡς ἐν ὄνειρῳ, τότε καὶ ἐγώ ἔζησα ἐν μακαρῷ εὐδαιμονίᾳ, ἀπολαύοντας κυριολεκτικῶς παντὸς συντελούντος τὴν ἐπίγειον εὐτυχίαν εἰχον πλούτον καὶ ὡριότηταν ἰδού τὸ χρυσοῦν στέμμα δεκαπετακοῦς νεάνδος. Ζωγράφος τις μὲ παρεκάλεσεν διπάς τῷ χρησιμεύσω ὡς πρότυπον διὰ να ζωγραφησῃ εἰκόνα φαντασιῶδη προώρισμάν διὰ τὴν ἔκθεσιν. Οι μυθιστοριογράφοι διὰ τῶν χαραρακτηριστικῶν μου εἰκόνεον τὰς ἡρωίδας των, οἱ ποιηταὶ μὲ ἑξύμνουν, ἐν γένει οἱ ἀνδρες μὲ ἔθαύμαζον καὶ δι' αὐτὸν ἐπιτέλλονται!

“Ἐπειταὶ τὸν πάρα πόλαρη τῷ όρῳ ταὶ πλάγα φωτὴ στρητῷ μέσῳ τὴν βουνὴν τὴν κλαίη οιγαλά...  
Κανεὶς δὲν μ' ἀκτηριάρτορε, ηταν βαθὸν σκοτάδι  
Κ' ἔξεργε αὐτὸν τὴν θητή μον παράποτο πικρό.

Τὴν ἴδια ὁρὶ ἀπέτρεψε, πάγα αὐτὸν τὰ πλάγα φωτὴ στρητῷ μέσῳ τὴν βουνὴν τὴν κλαίη οιγαλά...  
Σέρεις τὶ εἴται; στεγαγμὸς ποῦ ἔθεναν; ἡ ψυχὴ μου ποῦ γάρ τὰ σκιάσων τοὺς νεκροὺς τὸν πηγανά!  
\*Αθῆραι 22 Ιουνίου 1902 Μαρίκα Πίπτζα

## ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΗΣ

Φεύγουσα, ὡς τεθλιψμένη κόρη, ζητεῖς ἅρα τὴν εὐδαιμονίαν ἡ ἀποσύρεσαι μακρὰν τῆς κοινωνίας; ἐλπίζεις ὅτι φεύγουσα ἡμᾶς θέλεις εύρει τὴν λιθητὸν τοῦ ἕρωτός σου; διότι ἐξ ἀπαντοῦς ἐράς; Μήπως νομίζεις ὅτι αἱ χιόνες τῆς ἀρκτοῦ θὰ κατασθέσωται τὸ πυρίνον τῶν παθῶν σου ἡραίστειον; ἢ ἐλπίζεις ν' ἀναζωγονήσῃς τὴν ἐξαντληθείσκεν καρδίαν σου διὰ τῆς ἰσχύος ὑπερφυσικῆς τινος πνοῆς; “Ἀκευσον, Ἀνδρούμαχη” ἐὰν ἔδιδες πίστιν εἰς τοὺς λόγους μου ἡθελεῖς ἐκτιμήσεις περιτσότερον τὴν ἔγαπην, ή παρ' ἡμῖν ἀπολαύεις καὶ θην νῦν περιφρονεῖς ὡς ἀναζέλω λόγου, καὶ θὰ προσπάθεις ν' ἀνακτήσῃς δι' ἡμῶν τὴν πρὸ ὀλίγου ἐν σοὶ θάλλουσαν ζωήν, καὶ δὲν ἡθελεῖς ἀπέλθεις μακρὰν εἰς τὴν ζένην. Οἶμοι! σὲ λυποῦμαι! ἀλλὰ τὰ παθήματά σου εἶναι ἐξ ἐκείνων, ἀτινα σούδεν

ἴσχυσέ ποτε νὰ θεραπεύσῃ, διότι τὰ φέρεις ἐν σεαυτῇ καὶ σὲ καταβίβωσκουσιν ὡς δριψὺ δηλητηρίον.

— “Οχι, δὲν ἐλπίζω πλέον νὰ εὕρω τὴν εὐδαιμονίαν, ἀλλὰ καὶ ἀν πρόκειται καθ' ὅδὸν νὰ συντριθῶ ἐπὶ τῶν λιθῶν, θ' ἀναχωρήσω... Μακρὰν ἐλπίζω νὰ λησμονήσω Ἐκεῖνον!

Οὐδέποτε σοὶ ὠμιλησα περὶ αὐτοῦ, οὐχὶ διότι δὲν ἔβασιζόμην ἐπὶ τῆς φιλίας σου, ἀλλὰ διότι ἡ ἀφῆγησίς μου ἡτο ὡς ἡ σμῆλη χειρουργοῦ ἐπὶ καυνόσης πληγῆς. Ἀλλὰ τώρα, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τῆς προσεχοῦς ἀναχωρήσεως μου αἰσθάνομαι τὴν καρδίαν μου ἐλαφροτέραν, τοὺς πόνους μου ἔττον δριμεῖς, καὶ τολμῶ να τοι ἀφηγηθῶ. “Οταν ἡμην εἰς τὴν φαιδρὰν ἔκεινην τοῦ βίου ἐποχῆν, θην ἡ μοιρα μου ἔθεται, καθ' ἣς αἱ ὦραι φεύγουσι ταχύτεραι ἀνέμου καὶ ἐπανέρχονται κρυσταλλικούς, εὐτυχεῖς ὡς ἐν ὄνειρῳ, τότε καὶ ἐγώ ἔζησα ἐν μακαρῷ εὐδαιμονίᾳ, ἀπολαύοντας κυριολεκτικῶς παντὸς συντελούντος τὴν ἐπίγειον εὐτυχίαν εἰχον πλούτον καὶ ὡριότηταν ἰδού τὸ χρυσοῦν στέμμα δεκαπετακοῦς νεάνδος. Ζωγράφος τις μὲ παρεκάλεσεν διπάς τῷ χρησιμεύσω ὡς πρότυπον διὰ να ζωγραφησῃ εἰκόνα φαντασιῶδη προώρισμάν διὰ τὴν ἔκθεσιν. Οι μυθιστοριογράφοι διὰ τῶν χαραρακτηριστικῶν μου εἰκόνεον τὰς ἡρωίδας των, οἱ ποιηταὶ μὲ ἑξύμνουν, ἐν γένει οἱ ἀνδρες μὲ ἔθαύμαζον καὶ δι' αὐτὸν ἐπιτέλλονται!

“Ἄλλ' ἀγαπητή μοι φίλη, ἡ ἀφῆγησίς τῶν περιθόντων μου μὲ κάμνει να ὑποφέρω τρομερά. ‘Ιδού λάβε τὸ ἡμερολόγιόν μου, ἐναύτῳ ἐμπειρίζονται καὶ οἱ μυχιάτατοι στοχασμοί μου, κράτησε τοι εἰς ἀνάμνησιν μου. Χαρέ φίλη μου, χαρέ δικαίως παντός, θὰ συνέντηθῶμεν πάλιν ἐκεῖ ύψηλά, εἰπε δεικνύοντας τὸν οὐρανόν.

— “Ἀποστάσματα ἐκ τοῦ ἡμερολογίου τῆς. — Ἐπιθάνθην ἀπόψε διτο ἔθριμαζευσα. Εἰδα τὸν Κύμωνα εἰς τὸ θέατρον, ἡθελεν εἰς τὸ θεωρείον μου. Τὸν ὑπεδέχθην κακῶς! Τὸν ἔγαπηθω μπό τοῦ Κύμωνος ἡτο ἐκδίκησις, τὸ να ταπεινώσω τὴν ὄφρην του ἡτο ἡδονή. Τὸ μεγαλείτερὸν του ἐλάττωμα ως πρὸς ἔμιν εἶναι διτο ἡχει πολὺ κάλλος. Οἱ ἀνδρες δὲν ἀρέσκουσι διὰ τοῦ πλεονεκτήματος τούτου ὁρατοί ἔπ' ἔμοι καὶ ψιθυρίζουν ἡ μία εἰς τὸ ώτιον τῆς ἀλλης λόγους κακεντρεγεῖς περὶ ἔμοι. Πλὴν εἰς

βέβαια διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν δὲν ἥδυνθητην ν' ἀγαπητή πώποτε τὸν Κύμωνα. Τὸ κάλλος εἰς τὸν ἄνδρα εἶναι δῶρον τῆς φύσεως μηδαμίν: ὃ ἀνήρ πρέπει νὰ ἔχῃ ἕδιὸν τινα ἀρρενωπὸν τύπον. Ποὺ λοιπόν θέλω ἀπαντήσει τὸν πραγμάτων, τὸν περιπαθητή, τὸν ἡγεμονικὸν δῆμόρα, δστις διὰ τῆς εὐρώστου χειρός του θέλει μὲ λυγίσει ως κάλαμον;

×

“ Πόσον ἀηδιαίζω αὐτὸν τὸν Κύμωνα. Αἱ προθυμίαι του πρὸς ἔμιν εἶναι εὔτελες, δουλικαί, χαμερπεις... Μὲ ἀγαπῆ ως ὑπηρέτης, δστις φοβερται μὴ διωχθῆ. Τὸ νὰ ἐμπνέη τις αἰσθήματά τινα εἶναι κολλακευτικόν, τὸ νὰ τ' ἀψηρήσῃ δμως εἶναι κολλακευτικώτερον. Ο Κύμων μὲ λατρεύει πλὴν μ' ἔχθρεύεται υποφέρει τὸν ζυγόν μου πλὴν τὸν υποφέρει λυσσών. Μὲ ἀγαπῆ διότι δὲν δύναται νὰ πράξῃ ἀλλως εἰμὶ νὰ μὲ ἀγαπᾷ. Τὸν βασανίζω ἀνηλεώς ἐπειδή γνωρίζω τὸ μυστικὸν τῆς ἐπ' αὐτοῦ δυνάμεως μου καὶ τὸ μυστικὸν τοῦτο εἶναι αἴσιομερπτον. Ἐπιστρέφω ἐκ τοῦ χοροῦ. Ήσθινόμην διτο ημην εἰς τὸ ἀωτον τῆς καλλονῆς, ἀλλ' ὅμως δὲν ποχαριστήθην τελείωτη. Πόσον πονότονοι.. Καλεπταια ὅταν κανεὶς γνωρίζῃ διτο ἀνθεπτακοῦς νεάνδος. Ζωγράφος τις μὲ παρεκάλεσεν διπάς τῷ χρησιμεύσω ὡς πρότυπον διὰ να ζωγραφησῃ εἰκόνα φαντασιῶδη προώρισμάν διὰ τὴν ἔκθεσιν. Οι μυθιστοριογράφοι διὰ τῶν χαραρακτηριστικῶν μου εἰκόνεον τὰς ἡρωίδας των, οἱ ποιηταὶ μὲ ἑξύμνουν, ἐν γένει οἱ ἀνδρες μὲ ἔθαύμαζον καὶ δι' αὐτὸν ἐπιτέλλονται!

“ Η ζωή, θην διάγω, ἐνότε εἶναι ὕδυνηρά ἐκ τῆς μονοτονίας, καίτοι εἰς τοὺς ὄφικλιμοὺς τοῦ κόσμου φαίνομαι ἐντελεστάτη. Ἀπήλαυον πολυτέλειαν, δέξαν διτο φίλην, ην ὡνειροπόλουν. Κατέστην εἰδώλον λατρείας μεταξύ τῶν κομφοτέρων γυναικῶν. Οἱ ὄφασμιώτεροι τῶν ἀνδρῶν εἶναι εἰς τοὺς ποδὰς μου, αἱ γυναῖκες ἀντιγράφουσι τὰς ἐνδυμασίες μου και ζηλεύουσι τὰς ἐπιτυχίας μου. “Οταν εἰσέρχομαι εἰς χορὸν δῆλαι κακιεύονται υπὸ φίδου μὴ δελέσσω τοὺς συζύγους των ἢ τοὺς ἔραστάς των. Δικτύαινουσι ἀπὸ πλησίου μου ρίπτουσι βλέψματα φθυνερά ἔπ' ἔμοι καὶ ψιθυρίζουν ἡ μία εἰς τὸ ώτιον τῆς ἀλλης λόγους κακεντρεγεῖς περὶ ἔμοι. Πλὴν εἰς



— Όμως, μαζί λέγει νά στρέψω όλγον την κεφαλή μεγά λέπι τού στήθους σου. Ή κερκάλη της θητού φυγάδων ή πάγες, αι χειράς της δὲν είχαν πλέον δυνάμεις νά κρατήσουν την ίδιαν μω. Και έπειταξεν ίπι μέλλον άποκλύνουσα.

Τώρα χάρα, χάρι αδέ πεντού | ήμερησον ἐν δύορι, τό δύορι Τσαλένου και ή φυγή της ικετώθη εἰς τὸν δέρμα.

‘Επειτα τός της Ανδροφάγης ως αύτοκόνου, προσβήθη δια καρ̄ ούδετας εἰς τό κομπήτηρον. ‘Ότο δύρκη φινούπορού δρυγάλωδης και ψυρρή, ή δάμας ήσουρη, τά φύλλα έπιπτον κατρίν, και ή ρόση ήδη έφαντο πινθώσα.

‘Επειτα τοισάντων θεάμπτος πλησίον τού νεκρού ομάδεις έπεινται την ‘Ανδροφάγην πρό δύο έτων εἰς τὴν λαρμήν της και περι τοισάντων ἀπό λάρμας, πλήρη νεύτης και χαρτών και ζυρόπετρών τος.

Μάζας άνθηγελαν ήδη θεάμπτος και ηράκαμψη. Βοτάσθη την θεάμπτων εὐλαβώσας και απόστρωσεν εἰς άλλον θάλαμον. Ικετώσαντες ήδη θεάμπτων μημάτων, λαβάριας της χοροφρεσίας, αίτινας μιτ̄ ήλγον διωγμώνται πιεται στὸν βαθύνα πετρογρανίδην και τέλος την καλαρόδη μάρκης βραδίας ήργρομάντης ἐπί της αιλῆς.

‘Επειτα τό ρέμον την ταλαιπώταν βλέμμα ἐπί τῶν λειψάνων τῆς ‘Ανδροφάγης ἀνθίζεις άλγον

τὰ περιπτέτωματα και μίσον τὸν νεκράν δίρροι απαγερεύμαντον μέσον, πετάσμαν, οὐδενὸς συνοδύσοντος εἰσόν. Ο θάλαττος ἀπήγγειλε πανστατην τινὶ τούχην ήτι τοῦ φημογεμένου λακκού τοῦ ἀνεμάντος τὸ σάμα τῆς θεάμπτων κόρης.

Τάλαιπον ‘Ανδροφάγη! Ταλεποντορον, ἀλλ’ εὐγένειον θασ τού ίδεμοντος και τού καθίσκοντος! Μελπομένα Θεάτρισιν.

Θηραμβίστα συνοικίαι τῆς προσωπού διάδομηνες συλλαγὴν τῆς γνωστῆς μεταρριθμῶν θεάμπτων διεκπεραίας κοινῶν Μάρκων Πίτερα, ή τούτους έργασματικούς τὰ προδιωτισμένους ἡρύ, και την θέρην περίστασην πατοχρήσιμου σίγμαρη χαράστατο πικάπον. Βα τούτων θέντων τοῦ δικυρώσει μακρινά, νά δικυρώσει θεάραδος τὸ τάλεντον τῆς; θάσι ήδη προσδοτούς θυμράτης.

## ΑΓΓΕΛΙΑ

### «ΣΤΑΛΑΚΤΙΤΑΙ»

Ταῦτα τότε άντον τίτλον ἔδειξε τὴν δευτέραν τῶν ποιησάντων μαυ πολλάριον. ‘Επειτα ούδεις τὴν ευθρημήν, οὖν φιλορούσους και παρκαλῶν τοὺς λαβάρους ἀγγέλλεις ούδεις περιστρέψονται, μοι διεπτρίσουσιν αὐτὴν τὴν τάξιδια.

Τηρητικόν οώματος αράχ. Β διά τὸ δουταρον και φράγμα Β διά τὸ θεάτρουν.

Βέρ. Αθηναίων 1ης Σεπτεμβρίου 1902.

ΜΑΡΙΚΑ ΠΙΟΥΖΑ

• Τάνος Γ. & ΓΙΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ  
Επορεύμ. Λέσβ. αριθ. 2

χεῖς γλάρων, διπούς διαρκεῖδης ἀποκεφάληστησμάς καὶ θεάτρου θεάτρου τέλος τῆς τάξιδιας τές; μετά τῆς παραγόνται μαλακῶν διατονών φραγμῶν.

— Πρηγκίστα, είπε μιντέρος Φραγκοτοκή, διν ἐργάσιον νά περιπέσουν εἰς γελήρη μου από λαζαλά τού φαρμακείου;

— Βεβαίως! Ι πός; Ιδε τές λαβάται θεάρη;

— Αίρεσθαι προτείλων τηρητικόν, θεάτρου, ήσης οὐτοτόπου εἰς τὸν θεάτρον δεσμών, ήτοι παρούσας γλωσσατού παραγωγήν εἰσόδου.

— Η πρηγκίστα, θεάτρουρη, είπε την παραγήν αναλλητρού της. Εντούτοις μά το ὅμοιον γραφεῖον τηρητικούς, ήσης ήσης παραγήν, παραγήν λαζαλάς και πλεύρας της διερχετούσαντα παραγωγήν, σχημάτων δὲ κοπτούσαν τὰς εἰδούσας του.

— Άλλα εἰς οἶχα παραγωγήν, θεάτρους, νά παραδούσαν τὰς πλεύρας τηρητικούς, ήσης παραγήν της τηρητικούς παραγωγήν, ήσης παραγήν της τηρητικούς παραγωγήν.

(<sup>1</sup>Επίτης συνέχεια)  
ΕΦΗ ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ



— ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ ΚΟΡΗΝΑΙΑ Δ. ΗΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ και ΕΜΙ. Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

· Οδ πατούσας τὰς ίματας  
της πόλεως περιπλανητού,  
εδέστας τη γέλαση,  
Εδρ. Ήρ. Μαν. Ετ. 673 - 5

— Η ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΑΓΡΑ  
ΗΤΟΙ ΠΕΡΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ  
(δεύτερον πορτοκαλί παραδρόμων  
εἰς τη Κερκατά Επαγγέλλεται)

· Εθύμος περιέργειν αύτον  
και πάρτον τού οὐδέποτε  
εἶναι τῇ άρρεῃ τού θεάθρου  
εγγένεια, ήσης παραδρόμων;

Διδύρον πλαστίστον και καρπούριθες, όπερε δύον  
τις τρυγή τόσον πλαστίταρα λαμπάναν, — πηγή ἀ-  
εντανά προχώστα της ζωγράφου της θεάτρου και μοδί-  
ποτι τοις τειριάστοις, — μεταλλοίς αδικασμάτων ἀνα-  
στεκτώντων και οδιδόποτα εἰαντλούσαντο εἰς τό  
ιερόν θεάτρηγον, χριστωνούς άδιλοφοι. Διν διμέλες  
μόνον τοῦ αύτού γράφμα, ήσης παραγήν τοῦ  
γράφματος μηματίδων ζωαρχογονών τού θεάθρου πινακί-  
σιδέρων διδάσκειν ἀπόλει τοῦ σημειώσικός, ἀλλά και ή  
ὅπε τοῦ σημειώσικός έγραψετον μαγγάλη ήθων